

bepaald moment beweert de waarheid te spreken? Welnu, men kan het zich voorstellen met behulp van een eenvoudige legpuzzel. Als die goed is opgelost sluiten niet alleen de zaagsneden precies bij elkaar aan maar komt ook de afbeelding die erop is geplakt zichtbaar. Wanneer de figuur gecompliceerd is dan is er maar één oplossing mogelijk, er is maar één positie waarin zowel de zaagsneden als de vele lijnen en vlakken van de gecompliceerde figuur zich tot één geheel verenigen die dé oplossing is. Er kan dan geen twijfel bestaan dat maar één oplossing dé oplossing is. Zo ook in de geologie. Eerst bij de aanvaarding van een ouderdom van miljoenen jaren kunnen we de fragmenten aan elkaar passen waardoor het gecompliceerde beeld ontstaat dat we herkennen en waarbij we zien hoe alle lijnen zich laten vervolgen over de grenzen van de afzonderlijke „blokjes” heen. Daarin beleeft hij de vreugde van het kennen en herkennen — „la joie de connaître” zoals het eens door de R.K. geoloog Pierre Termier werd genoemd — niet minder dan het kind dat wéét zijn puzzel goed te hebben opgelost.

Grenzen der wetenschap.

Waar enerzijds gesteld moet worden dat het dus wel degelijk mogelijk is om betrouwbare wetenschappelijke kennis te verwerven, moet daar anderzijds aan worden toegevoegd, juist ook in Bijbelse zin, dat die menselijke wetenschappelijke mogelijkheden beperkt, begrensd zijn. Men is in de natuurwetenschap nog wel eens voorzichtig om al te spoedig over grenzen te spreken en wel op grond van bittere ervaring. Om nog maar even het door prof. Lever genoemde voorbeeld te nemen: vroeger meende men dat zgn. organische stoffen alleen maar door plantaardige of dierlijke organismen konden worden gemaakt, terwijl tegenwoordig allerlei zeer ingewikkelde „organische” stoffen synthetisch kunnen worden bereid en men principiëel eigenlijk geen reden heeft om aan te nemen dat niet alle organische stoffen zouden kunnen worden gesynthetiseerd. Deze en andere voorbeelden zou men kunnen aanvoeren om aan te tonen dat de grenzen van de wetenschappelijke mogelijkheden, op een bepaalde manier althans, niet vastliggen, dat ze wijken, dat de horizon zich met de ontwikkeling van de wetenschap steeds verbreedt. Die ervaring maakt dat ook de christelijke wetenschapsbeoefenaar voorzichtig en misschien wel wat schuw is geworden om over vaste grenzen te praten omdat hij meent dat het vroeger maar al te vaak zo geweest is dat waar de mens niet verder kon, hij God, bij wijze van spreken, liet beginnen. God zou dan het antwoord zijn geweest op onze onopgeloste vragen. Maar naarmate die vragen meer en meer door de menselijke wetenschap werden opgelost werd God dan ook meer en meer uit de gezichtskring van die mens weggeschoven. Uiteraard doet men hiermee de Bijbel en het christelijk geloof geen recht maar een feit is dat voor heel veel mensen God blijkbaar wél het antwoord op onopgeloste vragen is geweest en voor wie Hij dan ook bij het voortgaan van de wetenschap uit

het gezicht verdwenen is.

De menselijke wetenschap heeft voor hem God geëlimineerd en deze mens verkondigt dan ook vandaag dat God dood is.

Wie het Woord van de Schrift gelooft zal hier het volgende te zeggen hebben:

In de eerste plaats dit dat zich hier wel zeer uitgesproken de oerzonde van de mens openbaart die in de uitspraak dat God niet bestaat zichzelf tot God proclameert; de mens die zelf „als God wil zijn” en daarmee de grens die er ligt tussen hem en zijn Schepper niet erkent.

In de tweede plaats dat het natuurlijk absurd is te denken dat de mens God zou kunnen elimineren: Wat er feitelijk gebeurt is dit, dat de mens zich zelf een beeld van God gemaakt heeft dat niet blijkt te kloppen en daarom bv. bij een wetenschappelijke ontwikkeling wel wijken moet. Maar die mens is dan ook begonnen zich in strijd met het tweede gebod „een gesneden beeld te maken van wat boven in de Hemel is” en „van wat onder op aarde is” erbij, want die twee staan niet los van elkaar!

Schepping en evolutie.

De christelijke beoefenaar van de natuurwetenschap die dat eenmaal gezien heeft die zal vuurbang zijn om op een bovengenoemde manier God vandaag in een wetenschappelijk systeem een plaats te geven, waarvan hij door de wetenschappelijke ervaring bij wijze van spreken morgen zou kunnen worden verjaagd. Omdat hij juist daarmee aan God zijn Schepper de eer niet zou geven die Hem toekomt en de grens van zijn mogelijkheden als schepsel Gods zou overschrijden. En tegen deze achtergrond moet men allereerst prof. Lever beoordelen wanneer hij stelt dat wij niet mogen beweren dat God bv. de eerste vertegenwoordigers van een nieuwe soort stuk voor stuk heeft geschapen en op de wereld gezet maar dat het best zo zou kunnen zijn dat dat via een evolutieproces is gebeurd en dat er heel veel is wat in die richting schijnt te wijzen. En Lever beroept zich daarbij op dr. A. Kuyper die in zijn bekende *Evolutierede* heel uitdrukkelijk heeft gesteld dat, als wetenschappelijk zou komen vast te staan dat de soorten via een evolutieproces zouden zijn ontstaan, dat voor de gelovige christen volkomen aanvaardbaar is want: „Niet onzen stijl zullen wij den Oppersten Bouwmeester van het Heelal opdringen”. In dat laatste vinden we dus bij Kuyper al de vinger opgeheven tegen het maken van een vals beeld van God als Schepper en impliciet zegt Kuyper daarmee dan ook dat het wel eens een vals beeld van God als Schepper zou kunnen blijken te zijn als je evolutie zou willen ontkennen!

Nu is een integrale evolutie niet natuurwetenschappelijk bewezen. Men kan zelfs de vraag stellen of die ooit in de strikte zin bewezen zou kunnen worden, maar zelfs als de onmogelijkheid van dat bewijs algemeen aanvaard zou zijn geeft dat ons nog niet het recht om in bovengenoemde zin een beeld van Gods scheppende activiteit te maken. Dan zou het toch weer worden: „hier kunnen wij niet verder: